

Mijn naam is: Sineke Spierings Kapteijns.

dd: 28-2-2020

Ik ben de dochter van Antonius Kapteijns en Clasina v.d Broek, ik was zoals dat toen genoemd werd een oorlogskindje, en was nummertje 10 in het gezin. Wij woonde toen op Hezelaar B 113, Wat later veranderde in de Schijndelseweg nr. 39. Zelf weet en begrijp ik ook dat er toen veel gebeurd was in die tijd. Nu wil ik proberen om het te beschrijven, aan de hand van de verhalen van mijn ouders en de ouderen uit ons gezin. Wat die verschrikkelijke periode was.

Ons gezin bestond toen uit ons, vader, moeder, Piet, Sjaan, Harrie, Zus, Mies, Ad, Annie, Marietje, Toon, Sineke.

In oktober 1944, moesten we de schuilkelder in, behalve onze vader-moeder en de oudste broer Piet. Ieder had zijn taak dat van tevoren een beetje was besproken, zo van... wat en hoe moest iedereen doen. Mijn zus van 15 kreeg de zorg over mij en de 7 broers en zusjes, ook was er een Schijndelse evacuee, dat was een zekere Mevr v.d. steen, die volgens Sjaan, alleen maar zat te bidden en te jammeren, maar voor het gezin waar nu bij ze zat, bekommerde zij zich niet. Wat en waarom zaten we in de schuilkelder? Er was een granaat, die bedoeld was voor het seminarie, bij toeval op 3 boerderijen van toevallig, Kapteijns genaamd terecht gekomen. (op 23 oktober 1944, Fcc) Het brandend strooien dak, viel op de ingang van de schuilkelder. Mijn broertje Harrie 13 jaar oud, wilde eruit. Met zijn handen ging hij aan het graven. Toen er rook naar binnen kwam, moest er goed opgelet worden. Dat zoiets niet nog eens ging gebeuren. Mijn Vader en Piet, gingen het brandend huis naar binnen om de koeien die daar nog vast zaten te bevrijden, door met een mes de touwen los te snijden, zodat ze niet levend zouden verbranden. Mijn moeder moest helpen en toekijken. Het moest verschrikkelijk voor haar zijn geweest. Gereedschap hadden ze niet, alles brandde weg voor hun ogen. Mijn vader rende de straat op, waar toen gelukkig net op tijd, onze redders in nood aan kwamen. Mijn vader hield ze staande en gebaarde om te helpen, waar we allemaal ons leven aan te danken hadden. Die hadden jute zakken, nat gemaakt. En op hun hoofd gezet, met het nodige gereedschap wat ze bij zich hadden. Als eerste kwam de evacuee naar buiten die recht in de armen van mijn moeder liep. Toen volgde de rest van ons gezin en we waren vrij. Mijn ouders waren alles kwijt, maar het voornaamste was hun gespaard gebleven, dat was het gezin. Voorheen hadden we iemand in huis om mee te helpen. Dat was Marie Rijkers. We hadden geen huis meer dus toen gingen Annie en Zus tijdelijk bij de ouders van Marie wonen. En Mies en Ad gingen tijdelijk bij een Oom en Tante wonen. Vader en Moeder en de rest van de kinderen kregen onderdak bij de burens bij: Jaan van Piet van Heeswijk genaamd. Ik zelf meen dat nog te herinneren, ook al was ik nog erg jong. In 1948 kregen we van de wederopbouw een nieuwe boerderij, waar we allemaal nog veel gelukkige jaren hebben kunnen wonen. De kinderen waren allemaal weer thuis, alleen mijn broer Mies kwam alleen iedere zondag naar huis toe, want die was grootgebracht, door oom Piet en tante Jaan, waar hij als enig kind niets te kort was gekomen. In 1947 mocht ik achter op de fiets met ome Kappie en tante Grarda, mee naar het Lidwina ziekenhuis, om een nieuw kindje uit te gaan zoeken. Mijn zus Nellie, was gekozen, met neem ik aan donkere haartjes, Het was het elfde en laatste kindje van ons mooie gezin. Het leven ging met goede en slechte tijden verder. Mijn ouders hebben met werken en zorgen nog veel jaren kunnen genieten van hun kinderen en kleinkinderen. Ik ben dankbaar dat ik ben opgegroeid in een leven waar niet alles vanzelf ging, maar een goede opvoeding heb gekregen, die ik ook weer door kon geven aan onze kinderen. In 1985 zagen we een NTS-documentaire over de oorlog en zagen we ons brandend huis voorbijkomen. De volgende dag ben ik begonnen om contacten te leggen wat niet eenvoudig was. Ze probeerde me wel af te schepen, maar ik was vastberaden en bleef vol houden. Tenslotte, moest ik een gedetailleerd verslag uit brengen en kreeg een kopie van het originele filmpje, die uit Canada

kwamen. We hebben er foto's van laten maken en voor ons zelf een kopie laten maken. De originele film hebben we geschonken aan B H I C. Omdat we wilden dat het originele filmpje goed werd bewaard. Met de viering van het 50-jarige bevrijding (in De Huif) heb ik deze film op verzoek van de gemeente laten zien waar al de toen nog inleven zijnde veteranen aanwezig waren. Met de vraag of er veteranen waren, die zichzelf dit herinnerde.

En jawel er stonden er twee op en dat waren: Dennis Stanton en Jhon Gray.

Dat was een moment voor me dat bijna niet te beschrijven was. De wens van mijn ouders om ze persoonlijk te bedanken is via mij uitgekomen. Mijn ouders waren toen al overleden. Vanaf dat moment hadden we jaarlijks contact. Wij naar Engeland, en zij met de echtgenoten waren vaak bij ons te gast.

Intussen zijn alle Engelse overleden . Met Bevrijdingsdag herdenken we ze ieder jaar.

Sineke Spierings.